சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு-௨௨

இந்து சமயங்களின் சுருக்க வரலாறும்

சிவாலயங்களிற் சுமார்த்தக் கலப்பும்

உ

இவை

திருவாளர்
கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்
அவர்கள் எழுதியன.

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY,
TINNEVELLY, LTD.,
MADRAS & TINNEVELLY
JAN., 1924

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு—உ௩

தமிழ் நாட்டு இந்து சமயங்களின் சுருக்க வரலாறு

௩௪. ௭௦. ௩௪.
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இது

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,

எம்.ஏ., எம்.எல்., அட்வகேட்

அவர்கள் எழுதியது.

திருநெல்வேலித்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

லிமிடெட்.

ருத்ரோத்காரிஸு மார்கழிமீ

PUBLISHED BY
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA
WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.
TINNEVELLY AND MADRAS
1923

Printed by C. M. & SONS, 306, Lingha Chetty St., Madras

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழ்நாட்டு இந்து சமயங்களின் சுருக்க வரலாறு

இந் நாட்டிலுள்ள சமய நிலயங்களின் இயல்பையும், வரலாற்றினையும் அறிந்தே அந் நிலயங்களைத் தற்கால முறைக்கு இயையச் சீர்திருத்தம் செய்ய முயலவேண்டும். அவற்றின் உண்மைத் தோற்றத்தையும் உயரிய நோக்கத்தையும் இதுவரை சட்ட மியற்றுவோரும் நீதிமன்றத் தலைவர்களும் உற்றுநோக்கியதாகத் தெரியவில்லை. சமயம் பற்றிய சட்டங்களும் தீர்ப்புக்களும் மிக்க பயனில்லாம லிருப்பதோடு பொருத்தமற்றவையாயும் உண்மைக்கு மாறு பட்டனவாகவு முள்ளன. ஒருசார்புடைய மக்கள் முயற்சியால் அவைகள் நிலைபெறுவதாயினமையே அதற்குக் காரணம்.

சமய ஆராய்ச்சிக் குறைவு காரணமாக ஆள்வோர் ஆளப்படுவோர் ஆகிய இருதிறத்தாருள்ளும் பெரும் பான்மையோர், சுமார்த்தப் பிராமணர்களே இந்துக்கள் யாவர்க்கும் சமய ஆசிரியரெனவும், வடமொழி வேதங்களே உயர்ந்த பிரமாண நூலெனவும் கருதுந் தப்புக்கொள்கை நாடெங்கும் பரவியுள்ளது. அக் கருத்து மிக்க கெடுதியை விளைத்துள்ள தென்பது அடியிற் கூறப்படுவனவற்றால் நன்கு விளங்கும். முதன்முதல் உள்ளத்தே பதிக்கவேண்

டியது யாதெனில் இந்துமதம் என்ற ஒரு சமயம் உண்மை யிற் கிடையாதென்பது.

'இந்து மதம்' என்பது இந்திய நாட்டிலுள்ள மக்களின் சமயம் என்று கொள்ளப்படும். சிந்து நதிக்கரையி லுள்ளவர்களைக் குறிக்கும் 'ஹிந்து' என்ற பாரசீகச் சொல்லை, கிரேக்கர் 'இந்து' என வழங்க அவர் வழக்கைப் பின்பற்றிய மேலைத்தேசத்தார் யாவரும் இந்நாட்டிலுள் ளாரை இந்துக்கள் எனவும், இந்நாட்டை இந்தியா எனவும் வழங்கலாயினர். 'இந்து' என்ற சொல் இப்பொருளில் ஆரியம், தமிழ் என்னும் பண்டை இருமொழி நூல்களிலுங் கிடையாது. இந் நாட்டிலே சமயங்களைப் பற்றி யாதும் அறியாதவர்கள் தங்கள் மதத்தை இந்துமதம் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் இந்நாட்டு மக்கள் புத்தர் காலத்திற்கு முன்பேயுங்கூட ஒரே ஒரு சமயத்தைத் தழுவியதாகக் காணப்படாமையின் இந்துமதம் என்ற சொல் புத்தம், சமணம், மகமதியம், கிறிஸ்துமதம் என்பவற்றை யொழித்து ஒழிந்த பிற சமயங்கள் அனைத்தையும் சுட்டும் பொது மொழியாகக் கருதப்படவேண்டும். ஆகவே, இந்துமதம் ஒன்று உண்டு என்பது கிடையாது. ஐரோப்பியம், அமெரிக்கம், ஆங்கிலம் என்ற சொற்கள் வாயிலாக அன்னோது நாகரிகமும், மொழியும் குறிக்கப்படுவதே யல்லது அவர்கள் சமயம் குறிக்கப்படாமைபோல இந்து என்ற சொல்லும் இமய முதல் குமரி வரையுள்ள பரத கண்டத்தாரது நாகரிகத்தைக் குறிப்பதே யன்றிச் சமய ஒருமையைக் குறிப்ப தன்றாம். இக் கருத்தைச் சுவாமி விவேகாநந்தரும் தமது சொற்பொழிவு பலவற்றிலும்

சுட்டியுள்ளார். இந்திய நாட்டினர் உடையிலும் உணவிலும் வழிபடும் முறையிலும் சில கொள்கைகளிலும் ஒருவகையான ஒற்றுமை யுடைமை பற்றி அவர்கள் எல்லாரும் ஒரே சமயத்தவர் என்று கருதுதல் கூடாது.

ஒருசமயத்திற்குப் பெயர் அதன் கடவுளை வைத்தாதல் தலைமை யாசிரியரை வைத்தாதல் அருள்நூலை வைத்தாதல் எழுவது முறை. 'சைவம்' 'வைணவம்' என்னும் சமயப் பெயர்கள் அவ்வச் சமயக்கடவுட் பெயரான் வந்தனவாம். கிறித்துமதமும் மகமதியமதமும் தங்கள் தலைவரது பெயரைத் தமக்கும் பெயராகக் கொண்டுள்ளன. அவ்வாறே புத்தமும், ஆருகதமுமாம். வேதநெறி, வேதாந்தம், சுமார்த்தம் என்பன முறையே வேதம், வேதாந்த சாத்திரம், ஸ்மிருதி என்னுஞ் சொல்வழி வந்தன. ஆனால் 'இந்து' என்ற சொல்லோ சமயக்கருத்து யாதொன்றினையுங் குறித்திலது.

இருக்கு வேத காலத்திலேயே இருவகையான கடவுள் நெறிக் கொள்கை இந் நாட்டில் வழங்கியதென்று கருத இடமுண்டு. ஒன்று ஆரியாது; மற்றொன்று தமிழாது.

'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்' என்றதும் அது. ஆரியவழிபாடு வேள்விப்பாலதாயும் தமிழர்வணக்கம் பொழிலகத்தே செய்யும் வடிவ வழிபாட்டின் பாலதாயும் அமைந்திருந்தன.

இற்றைநாளிலே, இத் தென்னாட்டிலே தத்துவக் கொள்கையினும் பிறவற்றினும் தம்முள் மிக்க வேறுபாடுடைய நான்கு அல்லது ஐந்து இந்துசமயங்கள் பரவி

யுள்ளன. சைவசித்தாந்தமும், சுமார்த்த வேதாந்தமும், வைணவமும் ஆகியவற்றுள் ஒன்றிற்கும் பிறிதொன்றிற்கு முள்ள வேறுபாடு கிறித்துமதத்திற்கும் மகமதிய மதத் திற்குமுள்ள வேறுபாட்டினும் மிகவும் அதிகமாம். மத்துவ சமயம் வைணவத்தினுங் கிளைத்தது. அவ்வாறே இலிங் காயதமும் சைவத்தின் கிளைநெறிகளில் ஒன்றும்.

உண்மை இவ்வாறிருப்ப இந்துமதமென்பது சுமார்த்த மதமே அல்லது சுமார்த்த வேதாந்த மதமே என்ற தப்புக் கொள்கை சுமார்த்த மதத்தினர் பெருமுயற்சியால் மக்கள் மனதில் அழுந்திக் கிடக்கின்றது. வடதேசத்தார் நன்றாக அறிந்த தத்துவக் கொள்கை சங்கரரது கொள்கையே. தந்திர நெறியினரும் அத் தேசத்தில் அக் கொள்கையைத் தழுவி நிற்றல் தெளிவு. விவேகானந்தர் என்ற பெரியாரும் அக்கொள்கையையே மேலைநாட்டினர்க்குப் பேராற்றலோடு மிகவும் நன்கு விளக்கிப் போந்தனர். தயானந்த சரசுவதி என்பாரது தத்துவக் கொள்கை மாத்திரம் நமது சைவ சித்தாந்தத்தோடு ஒருபுடை ஒற்றுமையுடையது. பதினைந் தாவது நூற்றாண்டில் விளங்கிய சைதன்னியர் என்பவரால் வைணவசமயம் வங்காள நாட்டில் தலையெடுக்க லாயிற்று.

தென்னிந்தியாவில் சுமார்த்த நெறியும், சங்கரர் தத்துவக்கொள்கையும் தமிழ்நா டொழிந்த மலையாள முதலிய பிற பகுதிகளில் பெரும்பான்மையும் பரவி யுள்ளன. தமிழ் நாட்டிலுங் கூடப் பலர் அவற்றையும் ஆகமநெறிக் கொள்கையினையும் வேறு பிரித்தறியாது மயங்கக் கொள்கின்றனர். நாம் இப்போது உற்று நோக்க வேண்டுவது யாதெனில் சுமார்த்த நெறிக்குள்ள கோயில்கள்

தமிழ் நாட்டில் அரியனவாயினும் தற்காலத்திலே அந் நெறி நிற்பாருள் செல்வமும் அதிகாரமும் உடையவர்கள் பொது ஜனங்களின் அறியாமை காரணமாகவும் தம் சமயப்பற்று மிகுதியானும் தென்னாட்டின் பெருங்கோயில்களின் வரும்படி முதலிய பலநலன்களையும் தம் வகையார்க்குப் பெரிதும் பயன்படும்படி செய்து வருகின்றார்கள் என்பதே. டாக்டர் காூல்ட்வல் என்னும் பாதிரியார் இந் நாட்டின் பெருங் கோயில்கள் பலவும் சைவசித்தாந்திகளுடைய ஊக்கங் காரணமாக ஏற்பட்டனவே என்று கூறியுள்ளார். இப்போது சைவநெறியினைச் சுமார்த்த மத அலைகளால் பழுதுபடாவண்ணம் பாதுகாக்கவேண்டுவது சைவ நன்மக்களின் ஒருதலையான கடமையாக விருக்கிறது. அதன் பொருட்டு மேற்குறித்த இந்து சமயங்களின் கொள்கை வேறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி அவற்றுள் ஒரு சமயத்தின் பொது நிலயங்களை மற்றொரு சமயத்தார் தமுழுநன்மைக்கே பயன்படுத்தாவண்ணம் பாது காத்தல் நமது பெருங்கடமை யென்று வற்புறுத்துதல் இன்றியமையாதது.

முதலாவது சுமார்த்த மதத்தைப்பற்றி ஆராய்வாம். நெருப்பு வாயிலாகவும் பிற இயற்கைப் பொருள்கள் வாயிலாகவும் ஆரியர்செய்த கடவுள் வழிபாடே இதற்கு மூலமாக வுள்ளது. இம் மதத்தின் பிரமாண நூல்கள் ஆதியில் இருக்குவேதப் பாட்டுக்களாயிருந்தன. பின்னர் அவ் வேதம் மூன்றாக விரிந்து நான்காகவும் ஆயது.

தந்திர நெறிக்குரிய வடிவ வழிபாடு பிறவும் வைதிக நெறியில் பண்டைக்காலத்திலேயே கைக்கொள்ளப்பட்டன. வருண தருமம் ஏற்பட்ட பின்பு அஃது ஆரியர்களது ஒவ்

வொரு ஏற்பாட்டினும் பின்னிக்கிடப்பதாயிற்று. ஆரியக் குருக்களுக்கும் பிற வகுப்பினுக்கும் விளைந்த போரில் முன்னவர்களுடைய வெற்றியே அதற்குக் காரணமாம். சூத்திரங்களும் ஸ்மிருதிகளும் இயற்றிய பிராமண ஆசிரியர்கள் வெவ்வேறு மரபினர்க்கு வெவ்வேறு விதிகள் அமைத்துச் சமுதாய வாழ்க்கையுஞ் சட்டமும் அவ்வவர்க்கு வெவ்வேறே காட்டிப் பிரிவுசெய்தனர். அக் காலமுதற்கொண்டு ஆரியப் பிராமணர்கள் சுமார்த்தர்கள் என்று சிறப்பாகப் பெயர் பெற்றனர். இச் செய்தியைப் பற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இரண்டின் பொருளை யாவரும் உற்றுநோக்கற்பாலர். அவையாவன :—

'மேலோர் மூவர்க் காகிய கரணம்
கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே'

'பொய்யும் வழுவும் புகுந்த பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப'

பிற்றைக் காலங்களில் வருணாசிரம மென்பது சமயத்தோடு மிகவும் நெருக்கமாகக் கலந்து ஒருவன் பிராமணனாய்ப் பிறந்தாலொழிய முத்தியடைய முடியாதென்ற சுமார்த்த மதத்தின் கொடிய கொள்கையை நிலை பெறுத்திவிட்டது. வருணம் வேரூன்றிய பின் ஆரியர்மதம் ஸ்மிருதியின் வழித்தாயிற்று. அச் சமயத்தின் கிரியாபாகம் பூருவ மீமாம்சையாக விரிந்தது. ஒவ்வொரு கிரியையும் ஏதாவதொரு காமியப் பயனைக் கருதியே செய்யப்படுவதாயிற்று. தெய்வவழிபாடு, கல்வி, செல்வம், புகழ் முதலியன இப் பிறப்பிலோ அல்லது அடுத்த பிறவியிலோ கிட்டுவதற்காகவே அஃது ஏற்பட்டதென்பது நிலைபெற்றது. ஆரியர்கள்

முதலில் சூரியனைத் தங்கள் பெருங்கடவுளாக வழிபட்டனர். அவர்களுடைய காயத்திரி சூரியனுக்குச் செய்யும் ஒரு வேண்டுகோளின் முறை.

எல்லாங் கடவுளே என்ற தத்துவக்கொள்கையானது அவர்கட்குள் எழுந்தகாலத்தே மும்மூர்த்திகளும் ஒரே பிரமத்தின் பிரதி பிம்பங்களென்பதும் பிரமத்தைத் தவிர வேறொரு பொருளும் உண்மையில் இல்லை யென்பதும் அவர்கள் கொள்கைகளாயின. ஆன்மா வென்பது இன்ன தென்று சொல்லொணாத மாயையின் வழியாகக் காணப் படும் பிரமத்தின் பிரதி பிம்பம் என்பதே அவர்கள் கருத்து. இக் கொள்கை சில உபநிடதங்களிற் காணப்படுகின்றன. சீவான்மா, பிரமத்தின் சாயலே யன்றி உண்மையில் இல்லாத பொருளெனில் அதன் உய்தியைப் பற்றிப் பேச இடமில்லை. அது பிரமத்தின் பகுதியெனில் அதுவும் பிரமமே. ஆகவே பிரமம் தன்னை வழிபட வேண்டியது மில்லை. ஆதலால் தன்னைப் பிரமமென்றறிபவன் யாதொன்றையும் வழிபட வேண்டுவதில்லை யென்பதே சங்கரர் நூலின் முடிந்த கொள்கை. ஆயினும் அறியாமையில் முழுகிக்கிடக்குஞ் சீவான்மா காமியப்பயன் பொருட்டுப் பல தெய்வங்களையும் வழிபடற் குரியது என்பதும் அவர் கருத்து. இங்ஙனம் சுமார்த்த வேதாந்த சமயத்திற்கு இருபடிகளுள்ளன. ஒன்று உயர்ந்தது. அதில் நிற்கும் உயரிய ஆன்மாக்கட்கு வழிபாடு யாதும் வேண்டியதில்லை. மற்றொன்று தாழ்ந்தது. அதில் நிற்பவர்கள் வழிபாடு செய்வது உலகப்பயன் கருதி. இச் சமயக் கொள்கையை ஆய்வதற்கும் மறுப்பதற்கும் இங்கு இடம் போதாது. ஈண்டு நாம் உற்றுநோக்கத் தக்கது

யாதெனில் சுமார்த்தாது கிரியாநெறி அவர்களுடைய தத்துவக்கொள்கையோடு இணக்கமில்லாததென்பதே.

சுமார்த்தமதத்தில் ஞாயிறும் மும்மூர்த்திகளும் சிறந்த தெய்வங்க ளாவர். அம் மதத்தார் தமது காலை சந்தியா வந்தன காலத்தில் வழிபடுந் தெய்வஞ் சூரியன். சுமார்த்தர்கள் வீட்டில் செய்யப்படும் அக்கினி காரியத்திற்குச்சான்ருக வழிபடுந் தெய்வம் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்ற மற்றிரு தெய்வங்களையும் சைவ வைணவ ஆலயங்களில் வழிபடச் செல்லுகின்ருர்கள். சுமார்த்தர்களுள் சிலர் உருத்திரனையும், மற்றுஞ் சிலர் விஷ்ணுவையும் சிறப்பாக வழிபடுவ துண்டு. இதனுல் சுமார்த்தர்களுக்குள்ளேயே சைவர்களெனவும் வைணவர்களெனவும் இருபகுதியார் காணப்படுவர். முன்னையோர் விபூதியையுஞ் சந்தனத்தையுந் திரிபுண்டரமாகவும் பின்னையோர் சந்தனத்தை ஊர்த்துவ புண்டரமாகவும் தரிப்பர். சுமார்த்த மதத்தில் மும்மூர்த்திகளும் சமமாகிய பெருமையை யுடையவர்கள். ஆனுல் அவர்கள் கருதுகின்றபடி ருத்திரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் தமிழ் நாட்டில் ஆலயங்கள் அமைக்கப்படவில்லை. இது நன்கு கவனிக்கத்தக்கது. சிவாலயம் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய உருத்திரனையும் பிறதெய்வங்களையும் தமக்கு அடிமையாகவுடைய முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது வணக்கத்திற்குரியது. வைணவாலயத்தில் வணங்கப்படுந் தெய்வத்தை மும்மூர்த்திகளுட் சிறந்தோனுக வைணவசமயங் கருதுகின்றது. ஆதலால் சுமார்த்தர்கள் அன்னியர்களது கோயில்களிற் சென்று வீணே தமது தெய்வங்களைத் தேடுபவர்களாவர். சுமார்த்தர்களது பிர

மாண நூல்களைப் பற்றிக் கூறி அம் மத ஆராய்ச்சியை முடிவு செய்வோம்.

1. நான்கு வடமொழி வேதங்கள் - இவற்றிற் கூறிய தெய்வங்கள் எல்லாவற்றையும் சுமார்த்தர்கள் வழிபடுவார்கள்.

2. (a) உபநிடதங்களுள் பத்து சங்கரரது ஏகாத்மவாதக் கொள்கைக்கு இணங்கியவை. அவற்றையே சிறந்த பிரமாணங்களாகவும் பிற உபநிடதங்களை அவற்றிற் கிணங்கவும் பொருள் கொள்வர்.

(b) வியாசரது பிரமசூத்திரமும் பகவத்கீதையும் சங்கரர் வியாக்கியானத்திற் கிணங்கப் பொருள்கொள்ளப் படும். இவைதான் சுமார்த்தரது தத்துவக்கொள்கைக்குச் சிறந்த பிரமாண நூல்கள்.

3. ஒழுக்கத்திற்குஞ் சட்டத்திற்கும் ஸ்மிருதிகளே உயர்ந்த ஆதாரங்கள். கல்பசூத்திரங்கள் யாகத்திற்குரிய கிரியைகட்கும் பல தெய்வங்களின் உருவவழிபாட்டிற்கும் உள்ள விதிகளைக் கூறுவன. உருவ வழிபாட்டிற் குரியன தந்திரங்களினின்றுந் தழுவப்பட்டன. இவ் விஷயத்தில் தான் ஆகமம் அல்லது தந்திரத்தைச் சிறிது மதிப்பார்கள். மற்றக்காரியங்களில் தந்திரமென்பது வைதிக சுமார்த்தருக்கு மிக வெறுப்பாக வுள்ளது. பல தெய்வங்களை வணங்கிய பக்தர்கள் எவ்வாறு பயன் பெற்றனரென்று புராணங்கள் கூறுதலால் அவற்றையுங் கிரியாகாண்டங் கைக்கொள்ளும் சுமார்த்தர் அங்கீகரிப்பர்.

இனி வைணவத்தை ஆராய்வாம். வேதகாலத்திலே விஷ்ணு என்ற சொல் சூரியனைக் குறித்து நின்றதாக ஆராய்ச்சிக்காரர் கருதுகின்றார்கள். பின்பு மும்மூர்த்திகளில் ஒருவருக்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டது. இராமாயண மகாபாரத இதிகாச கதைகள் ஜனங்களுக்குள்ளே மிகுதியும் பரவிய பின்பு இராமரும் கிருஷ்ணரும் விஷ்ணுவின் அவதாரமாக வணங்கப்பட்டார்கள். தென்னாட்டிலே தமிழர்கட்குள் அன்பு என்னும் பொருளுடைய மால் என்னுஞ் சொல் ஆதியிலே அம்பாளைக் குறிப்பதாக வழங்கிப் பின் முல்லைநில மக்களது வழிபடு கடவுளுக்குப் பெயராயிற்று. ஆரியர்கள் வந்த பிறகு மால், விஷ்ணு என்ற சொற்கள் ஒரே கடவுளைக் குறிக்க வழங்கிவந்தன. ஏனெனில் யாதவகுலத் தலைவராகக் கிருஷ்ணர் பிறந்தமையானும் அக்குலத்தவரே தென்னாட்டில் முல்லைநிலச் சார்பாகத் தங்கித் தென்னாட்டு ஆரியர்களோடு பழகினமையானும் அவ்வாறாயிற்று. தமிழர் மால் அல்லது விஷ்ணு என்பது அம்பாளுடைய ஆண்வடிவம் என்று கருதினார்கள்.

வைணவ சமயத்திற்கு ஆதித்தலைவர்கள் தென்னாட்டினராதலால் ஆலய வழிபாடும் பூசையும் ஆன்மா முத்தியடையும் வரை இன்றியமையாது கைக்கொள்ளற்பாலன என்ற கொள்கை அம்மதத்தில் நிலைத்தது. கடவுளுங்கூட அழியாத உருவத் திருமேனி யுடையாரென்றும் அவர்கள் கொண்டனர். அவர்கள் சமய வழிபாட்டு விதிகள் பாஞ்சராத்திரம் வைகானசம் என்ற இரண்டு தந்திரங்களிலடங்கும். பகவத்கீதையும் பிரம சூத்திரமும் சில உபநிடதங்களும் அவர்கட்கு வடமொழியிற் சிறந்த பிரமாணங்கள். அவற்

றிற்கு இராமானுஜரது உரையையே அவர்கள் கொள்வார்கள். தமிழில் ஆழ்வார்களுடைய நாலாயிரப் பிரபந்தமும் மணிப்பிரவாளத்தி லெழுதிய அவற்றின் பாஷியங்களும் அவர்கட்கு முக்கிய பிரமாணங்கள்.

மத்வமதம் பிராமண சமுதாயத்தாருக் குள்ளேதான் மிகுதியும் பரவி யிருப்பதாய்த் தெரிகிறது. வைணவ சமயத்திற்குரிய தத்துவ நூல்கள் அம்மதத்தார்க்கும் பிரமாணந்தான். ஆனால் உரைமாத்திரம் வேறு. ஸ்ரீமத்வாசாரியார் கடவுள், உயிர், ஜடம் இவை தனித்தனி வேறென்ற கொள்கை யுடையவர். இராமானுஜர் உலகத்தைக் கடவுளின் பரிணாமமாகக் கொள்வர். உயிர்கள் கதியடையுந் திறத்தில் வெவ்வேறு ஆற்றலுடையன வென்பது மத்வாது கொள்கையே. சில ஆன்மாக்கட்கு உயர்ந்தமுத்தியடைதல் என்று மில்லை யென்ற கொள்கை அம்மதத்திற்கே சிறந்துள்ளது. இக்கருத்து வருணம்பற்றிய உயர்வின் விளைவெனக் கருத இடமுண்டு. இம்மதத்தில் அநுமார் மிகச் சிரத்தையோடு வழிபடப்படுகிறார். மத்வசமய ஆலயங்கள் தமிழ் நாட்டில் அரியனவாம்.

லிங்காயதமதம் கன்னட தேசத்தில் பெரிதும் வழங்குவது. வைணவம்போல அதுவும் ஆதியில் சமுதாயச் சீர்திருத்தம் பற்றிய சமயமாக விருந்தது. சுமார்த்தத்தோடு நேர்பகைமை பாராட்டினும் அதன் தத்துவக்கொள்கை சில பகுதிகளில் சைவ சித்தாந்தத்தினின்றும் வேறுபட்டது. முத்தியைப்பற்றிய கொள்கையில் ஒரு சிறிது வேதாந்தத்தையும் அது தழுவி நிற்கிறது. அச்சமயத்தின் முக்கிய

நூல் வீராகமும். அதனால் அச்சமயிகள் வீரசைவ ரெனப் படுவர்.

இனி சைவசமயத்தைப் பற்றி ஆராய்வாம். அது தமிழர்களுடைய மிக்க பழமையான சமயமென்று டாக்டர் ஜி. யூ போப் (Dr. G. U. Pope) அபிப்பிராயப்படுகிறார். விரிந்த முறையிற் கருதுமிடத்து, சுமார்த்தம் எங்ஙனம் வைதிகப் பக்கமோ, அவ்வாறே சைவம் தந்திரப் பக்க மாகும். சிவ என்ற தமிழ்ச்சொல் யஜுர்வேத காலத்தி லேயே வடமொழியிலே வழங்குவதாயிற்று. சிவ வழிபாடு பண்டைத் தமிழர்க் குரியதா யிருந்தது என்று மேலைத் தேசத்து ரகோசின் முதலிய வேத நூற்புலவர் கருதுகின் றார்கள். சிவபெருமானை மூதன் முதல் ஒரு மரத்தின் நிழ லில் பீடமும் கற்பிழம்பும் சேர்ந்த உருவமைத்துத் தமிழர் வழிபட்டு வந்தனர். அதைத்தான் சிவலிங்கமென்று தந் திர நூல்கள் கூறும். இது தமிழ் நாடு உண்டான கால முதல் நிலவிய நெறியாகத் தோன்றுவதோடு தென்றமிழ் நாட்டைக் கடல் கொள்ளுதற்கு முன் இமய முதல் குமரி வரையும் அதற்குத் தெற்கேயும் பரவி யிருந்ததாகத் தெரி கிறது. இப்பொழுதும் ஒவ்வொரு சிவாலயத்திலும் பிர தானமான மூர்த்தி சிவலிங்கமே. இமயத்தில் கைலாசத்தி லும் கேதாரத்திலும், வட இந்தியாவில் காசியிலும், பம்பா யிற் கோகரணத்திலும், தெலுங்குதேசத்தில் ஸ்ரீபருப்பதம் அல்லது ஸ்ரீ சைலத்திலும், தென்னிந்தியாவில் இராமேஸ் வரம் மதுரை முதலிய தலங்களிலும், சிவலிங்கமானது ஜோதிலிங்கம் என்று கூறப்படுகிறது. தெலுங்கு தேச மென்பது திரிலிங்க தேசத்தில் மரூஉமொழி யென்று ஒரு

சிலர் கொள்ளுகின்றார்கள். ஒரு லிங்கம் காளஹஸ்தியி னும், மற்றொன்று ஸ்ரீபருப்பதத்திலும், மூன்றாவது கஞ் சத்திலுள்ள மகேந்திரத்திலும் இருப்பதாகக் கூறுகின்றார் கள். சிவலிங்கம் போன்று இயற்கையிலமைந்த கற்பிழம்பு கள் சுயம்புலிங்க மெனப்படும். கந்தம் என்ற தமிழ்ச்சொல் லிங்கம் என்னும் பொருளில் பன்னாட்கு முன் வழங்கி வந்தது, இப்பொழுது அது வழக்கிலில்லை. கடல் கோட் குப் பின் சைவநாட்டின் எல்லை வடக்கே இமயமும் தெற்கே பொதியமும் ஆயின.

ஆதியில் கோயில் கிடையாது. ஒவ்வொரு புண்ணிய தலங்களிலும் கடவுள் வழிபடும் இடமாக ஏதாவதொரு மரத்தைப் புனிதமாகக் கொண்டார்கள். சிதம்பரத்தில் தில்லை மரமும், காஞ்சிபுரத்தில் மாமரமும், மதுரையில் கடம்பமரமும், திருநெல்வேலியில் மூங்கிலும், குற்றாலத்தில் குறும்பலாவும், கடவுள் இடமாக இருப்பன. ஆலமர நீழ லிற்றான் சிவபெருமான் சைவசமயத்தின் சிறந்த வுண்மை களை முதல் முதல் நான்கு முனிவர்க்கு வெளிப்படுத்திய தாக அறிகிறோம். ஊரிலுள்ளோர் கூடும் பொது விடம் ஆதியில் ஒரு மரத்தடியாகவே யிருந்தது. அதற்கு அம்ப லம், மன்றம் என்ற பெயர்கள் உள்ளன. அம்பலம் என்ற சொல் இன்றுங் கோயிலைக் குறிப்பதற்கு வழங்கி வருதலை மலையாளத்திற் காணலாம். இந்நாட்டிலும் ஸ்ரீ நடேசப் பெருமானுடைய கோயில் அம்பல மென்றே அழைக்கப் படுகிறது.

தமிழருடைய சமயம் மிகவும் பூர்வீகமான காலத்தி லேயே ஒரு முழுமுதற் கடவுளது வழிபாட்டின் பாலதா

யிற்று. அதனை புரோபெசர் V. K. ரங்கசாமி ஐயர் போன்ற பிராமணர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மும்மூர்த்தி என்ற கருத்து ஆதியில் ஆரியரதுபோற் றோன்று கின்றது. தமிழருடைய கருத்து சிவமும் சிவசத்தியுமென ஈரியல்பு பற்றிய கடவுட் கொள்கையாம். சிவசத்தி உலகத்தைப் படைத்து உயிர்கள் வீடடைதற் குரிய தொழில் யாவற்றிற்குங் காரணமா யிருப்பது. கடவுளிற்கும் உலகிற்கும் இடையே உயிர் கலந்து நிற்கின்றது. அஃது உலகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. முதலில் உலக எல்லைக்குள் தோன்றி நின்று மறைந்து திருத்தமுறுகிறது. பின் கடவுளை நோக்கிச் செல்லும்வழிப்பிற் செல்லுகின்றது. கடவுளுடைய அருட்சத்தி, ஆன்மா உலகை நோக்கிய காலத்திலும் கடவுளை நோக்கிய காலத்திலும் அதன் போக்கிற்கும் வரவிற்குந் துணையாக நின்று இறுதியில் அதனைப் பேரின்ப வீட்டில் உய்க்கும். அங்ஙனஞ் செய்புங்கால் அதன் தொழில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்று ஐவகையாகக் கூறப்படும். சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்துக் கடவுளே உலகத்தின் அம்மை அப்பராக வழிபடப்படுகின்றார். ஆரியர் கூறும் மும்மூர்த்திகளும் தமிழர் கொள்கைப்படி கடவுளாகார். ஆனால், கடவுள் அருள் வழி நின்று அவர் கட்டளைக் குட்பட்டு நடக்கும் உயர் நிலை உயிர்களாவர். மும்மூர்த்திகளில் முதல்வராகிய உருத்திரர் சிவனென்னும் பெயர் பெற்ற போதிலும் சிவாலயத்தில் வழிபடுங் கடவுள் அவரல்லர். ஆனால், அவ்வுருத்திரரையும் சிவபெருமானையும் ஒரே கடவுளென சுமார்த்தர்கள் திரியக்கொள்ளுகின்றார்கள். அம்மட்டோ!

உருத்திரமூர்த்தி அழித்தற் கடவுளாதலால் துறவிகளே அவரைச் சிறப்பாக வழிபட வேண்டுமென்றும், இல்லறத்தார் விஷ்ணுவையே தமது குலதெய்வமாக வழிபட்டுச் செல்வவளம் பெறுதற்குரியர் என்ற கருத்தும் சுமார்த்தரால் நிலைநாட்டப்படுவன. இக்காரணத்தினால் பிராமண விதவைகள் மாத்திரம் திருநீற்றை நன்றாக அணிந்தும், ஏனைப் பெண்கள் அங்ஙனஞ் செய்யாது குங்குமதிலகம் இட்டும் வருகிறார்கள். சைவசமயத்தில் காமியப்பயன் கருதி முக்கியமாய் வழிபடுதல் அம்பாளையே யென்க.

தத்துவக் கொள்கையை உற்று நோக்குமிடத்து, சைவசித்தாந்தத்திற்கும் சுமார்த்த வேதாந்தத்திற்கும் சிறிதும் ஒற்றுமையில்லை யென்பது தெளிவு. கடவுளுடைய திருவருட் சத்தியின் இயக்கத்தால் உலகம், மாயை என்னும் அருவமாகிய சடசத்தியினின்று தோன்றி உண்மையில் உள்ளதென்பது சைவக் கொள்கையாயிருக்க அது தோற்றத்தால் உண்மையும் மெய்ம்மையாக இல்லாததுமாம் என்று சுமார்த்த வேதாந்தங்கூறும். சைவத்தில் கடவுளும் உயிரும் வேறென்றும், உயிர் எண்ணிலவாய்க் கடவுளைத் தலைவனாக உடையதென்றுங் கூறப்படும். வைணவம்போல ஆன்மாவு (உயிரு) க்காவது கடவுளுக்காவது முடிந்த உருவம் சைவத்திற் சொல்லப்படவில்லை. வேதாந்தம் உண்மையில் உயிர்களில்லையென்றே வற்புறுத்துவது.

கிரியைப் பக்கத்தைக் கவனிக்குமிடத்துச் சிவாலய வழிபாட்டு விதிகள் ஆகமங்களிலும் பத்ததிகளிலுங் கூறப்

பட்டுள்ளன. பூசைக்கிரியைகள் யாவும் சைவசித்தாந்த வுண்மைகளை அடையாளமாகக் காட்டுவன. சைவசமயத்திற் பிரவேசியாத ஒருவரும் கோயிலில் யாதொரு பணிவிடையுஞ் செய்யத் தகுதியற்றவரென்று ஆகமங்கள் முழங்குகின்றன. சிவாலயத்திற் சுவாமிக்குப் பூசை கோயிற் குருக்களென்னும் வகையாராலேயே செய்தற்குரியது. அவர்களைப் பாதிச் சூத்திர அன்னியரென்றும், அவரோடு உடன் உண்டலும் மணவினை நிகழ்த்தலும் தங்கள் தகுதிக்கு இழிவென்றும் சுமார்த்தர்கள் கருதுவது அக்குருக்கள் ஆதியில் தமிழராக இருந்த காரணம் பற்றிப் போலும். ஆனால், ஆகமங்களோ கோயிற் குருக்கள் மாத்திரமல்ல தீக்கைபெற்ற ஒவ்வொரு சைவனும் சிவாகமத்தின்படி உபதேசம் பெறாத சுமார்த்தர்கள் கையால் உணவாவது நீராவது கொள்ளுதல் கூடாது என்று விதிக்கின்றன. அதுவேயுமன்றி சுமார்த்தப் பிராமணர் சமய விசேட நிருவாண தீட்சைபெற்று ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றாலும் சிவாலயத்தில் பூசை செய்யவாதல் மூலத்தானத்திற்குப் போகவாதல் கூடாதென்று ஆகமங்கள் அறுதியிட்டுரைக்கின்றன. இதனாற்றெரிவது யாதெனில், கோயிற் குருக்களும் சுமார்த்தப் பிராமணரும் வெவ்வேறு மக்கட் பிரிவைச் சார்ந்தனர் என்பதே. பிரம்மஸ்ரீ P. R. கணபதி ஐயர் சமயப்பொருள் நிலைய சம்பந்தமாக வெழுதிய தமது புத்தகத்தில் கோயிற் குருக்கள் பிராமணருள் கீழான ஒரு வகையாரென்று குறித்துள்ளார். மனுஸ்மிருதியில் சுமார்த்தன் செய்யும் சிராத்தத்தில் கோயிற் குருக்களுக்கு இடங் கொடுக்கக் கூடாதென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் சிவாகமங்கள்

அவர்கட்குத்தான் உயர்ந்த உபசாரங்கள் யாவற்றையும் விதிக்கின்றன. கோயிற் குருக்கள் ஆலய வழிபாட்டை நடத்துவதற்காக ஏற்பட்ட தமிழருள் உயர்ந்த வகுப்பினராகிய வேளாளரினின்றுந் தெரிந்தெடுத்த ஒருவகையாரென்று ஆராய்ச்சியுடையார் கருதுகின்றார்கள். அவர்கள் ஆதிசைவரெனப்படுதல் சைவத்துள் முதன்மை பெற்றவராதலின் என்க. ஒரு காலத்தில் சுமார்த்தர்களுடைய சொற்சத்தி அதிகரித்தபோது ஆதிசைவர்கள் தங்களையும் ஒருவகைப் பிராமணரென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டனர். சுமார்த்த மதத்தைப் பரவச் செய்தோரது சூழ்ச்சி மிக்க இடைவிடா முயற்சியால் பொது ஜனங்கள் சைவத்திற்கும் சுமார்த்தத்திற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை மறந்து ஆதிசைவர்க்கும் சுமார்த்தப் பிராமணருக்கு முள்ள வேறுபாட்டைக் கவனியாதவர்களாயினர். ஆயினும் பூசை நடத்துவதிலும் ஆலய சம்பந்தமான பிற விடயங்களிலும் பெரும்பான்மையும் சுமார்த்தர்களுடைய சம்பந்த மில்லாமலே சிவாலய காரியங்கள் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்னர் வரை நடந்து வந்தன. சிறிது காலத்திற்குள் தரும ரட்சண சபையார் என்பார் தோன்றிக் கோயில் அதிகாரத்தை சுமார்த்த சம்பந்தமாக ஏற்படுத்திப் பல செல்வமிக்க கோயில்களின் மீத வரும்படியைச் சிவாகமக் கருத்திற்கும் சைவக் கொள்கைக்கும் முரணான வழியில் சுமார்த்தர்க்குப் பயன் படுத்திவிட்டனர்.

சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்களைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவாம். இச் சமயத்தின் பண்டைப் பிரமாண நூல்கள் தமிழிலே யிருந்தன. அவை யிருவகைப்படும்

நான்கு முனிவர்க்கு மிக்க பழைமையான காலத்தே கடவுள் ஞானத்தை உதிப்பிக்க அவர்கள் செய்தருளிய நான்மறை ஒருவகையாம். அந் நான்மறையின் சார்பாகப் பல தமிழறிவர் மறைகள் பல செய்திருந்தனர். அவையெல்லாம் இப்போது மறைந்துவிட்டன. கடவுள் திருவருளால் ஐம் முனிவர் பெற்ற அருள் நூல்கள் இருபத்தெட்டு இருந்தன. அவற்றின் திரிபுகளே இப்போது வடமொழியில் ஆகமங்களாக வுள்ளன. அவை தந்திரமெனவும்படும். நூல் என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பே தந்திர மென்னும் வடமொழி. ஆகமம் என்ற சொல் வடமொழி யாளர் தந்திரங்கட்கிட்ட பெயராகத் தெரிகிறது. ஆகமம் என்னும் வடசொல் வந்தது என்னும் பொருட்டு. அது தமிழரிடமிருந்து ஆரியர்க்கு வந்தது என்று ஊகித்தற்கு இடந்தருவது. 28 மூலாகமங்களும், 207 உபாகமங்களும் சிறந்த சைவநூல்கள். அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் நான்கு பாதங்கள் உண்டு. முதற்பாதம் ஆலய வழிபாட்டின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கடமைகளைப்பற்றிக் கூறும்; இரண்டாம் பாதம் ஆலயம் கட்டும் முறையும், அதனைக் கடவுளுக்கு ஆக்கும் முறையும், நித்திய நைமித்திக பூசா விதியும், பரிகார முதலியனவுங் கூறும்; மூன்றும் பகுதி தியானமுறையும், யோகமுறையுங் கூறும்; நாலாம் பகுதி ஞால அமைப்பையும், சமயக் கொள்கைகளையும், வீடெய்து தற் குரிய ஞான நெறியினையுங் கூறும். கிரியைகளின் பொருளும் ஆண்டு விளக்கப்படும். முதலிரு பகுதிகளும் சைவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்தற்குரிய எல்லாவிதச் சடங்குகட்கும் உரிய விதிகளையுங் கொண்டுள்ளன,

கடல் கோள், பகைவர்கள் நூற்கோவையை யழித்தல், தமிழர்களது மடி, அறியாமை முதலிய பலகாரணங்களால் தமிழ் மூலநூல்கள் அழிந்தொழிந்த பின்பு கடவுட் பூசைக்குரிய நூல்கள் வடமொழி யாகமங்களும் தமிழ்ச் சித்தர் நூல்களுமே யாயின. அவற்றுள்ளும் சில பகுதிகளே இப்போதுள்ளன. தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு சிவாலயமும் ஏதாவதொரு ஆகமத்தின் விதிப்படியே அமையப் பெற்ற தென்பது யாவர்க்குந் தெரிந்த விஷயம். ஆனல் ஆகமவிதிகளைத் தற்காலத்திலே பத்ததிகள் மூலமாகவே கோயிற் குருக்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிருர்கள்.

தந்திரத்தின் உயர்ந்த சிறப்பு யாதெனில், சாதிக் கட்டுக்களில்லாமல் எல்லா மரபினரும் கைப்பற்றுதற்குரிய விதிகளையுடைமையே. தந்திரத்தின் விசால நோக்கத்தையும் சுருதி ஸ்மிருதிகளின் ஒடுங்கிய நிபந்தனைகளையும் ஒத்துப்பார்த்து வேறுபாடு கண்டு தந்திர நெறியைப் புகழ்ந்த பெரியார், கல்கத்தா உயர்தர நீதிமன்றத்து நீதிபதிகளிலொருவராகிய (Sir John Woodroffe) என்பவராவர். தென்னட்டிலே தற்காலத்தில் உள்ள சிவாகமங்களிலுங்கூட சாதிச் சார்பு சிறிது காணப்படுகிறது. தந்திரக் கருத்துக்கள் உபநிடதங்களிலும் வேதமந்திரப் பகுதிகளிலும் சிற்சில இடங்களில் கலந்துள்ளன.

தமிழிலே பிரமாண நூல்கள் வடமொழியினுந் தெளிவாகவேயுள்ளன. பூசை விபரத்தைப் பற்றிக் கூறும் தமிழ் நூல்கள் சித்தர் நூல்களே. பெரும்பான்மையும், தத்துவ சம்பந்தமான திருவருட் பாடல்கள் தேவார திருவாசகங்

கள் முதலியன. அவைகளே சிறந்த பிரமாணத் துதி நூல்களாம். சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை இனிது விளங்கத் தெளிவுபடுத்தும் முழுநூல் ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம். அதன் சார்பு நூல் பல சைவசமயிகளது பரம்பரைக்கொள்கை யாதெனில், ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது தமிழ்ச் சிவஞானபோத உண்மைக் கருத்திற்கிணங்க ஆகமங்களேயும் வேதங்களேயும் பிற சைவ நூல்களேயும் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பதே. சுமார்த்த வேதாந்தமும் வைணவமும் வேதசம்பந்தமான பிரம சூத்திரம், பகவத்கீதை என்பவைகட்குரிய பேருரைகளேயே தமக்குப் பிரமாண நூலாகக் கொள்ளவும் சைவசித்தாந்தமானது அவ்வாறு வைதிக நூலொன்றையும் தனக்கு மூல நூலாகக் கொள்ளவில்லே யென்பது உற்று நோக்கத்தக்கது. சைவசித்தாந்தத்தை விளக்கும் பேருரையும் தமிழிலேதான் உள்ளது. அதற்குச் சிவஞான பாடியம் என்று பெயர். இவ்விஷயம் சாதாரண ஜனங்களுக்குத் தெரிவதேயில்லே. பொதுவாகச் சைவனென்று தன்னேச் சொல்லிக்கொள்கின்றவன் தனது சமயத்தின் உயர்ந்த பிரமாண நூல் இன்னதென்று அறியாதவனுக விருக்கின்றுன். அவன் அறியாமையினுல் விளேயும் சுாமியப்பயனேயும் பொருளேயும் சுமார்த்தர்கள் பெற்றுக்கொள்வது மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கதா யிருக்கிறது. சிவாலயத்தின் கொள்கைக்கு முற்றும் விரோதமாகிய இலக்கியமும் சமயநூலும் தழைத் தோங்குதற் பொருட்டுச் சிவாலயத்தின் மிகுபணம் முற்றும் சில இடங்களில் பயன்பட்டு வருவது அதற்குச் சான்ருகும். கோயில் குருக்களுக்கு ஆகம முறை கற்பித்த

கள் முதலியன. அவைகளே சிறந்த பிரமாணத் துதி நூல்களாம். சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை இனிது விளங்கத் தெளிவுபடுத்தும் முழுநூல் ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம். அதன் சார்பு நூல் பல சைவசமயிகளது பரம்பரைக்கொள்கை யாதெனில், ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது தமிழ்ச் சிவஞானபோத உண்மைக் கருத்திற்கிணங்க ஆகமங்களையும் வேதங்களையும் பிற சைவ நூல்களையும் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பதே. சுமார்த்த வேதாந்தமும் வைணவமும் வேதசம்பந்தமான பிரம சூத்திரம், பகவத்கீதை என்பவைகட்குரிய பேருரைகளையே தமக்குப் பிரமாண நூலாகக் கொள்ளவும் சைவசித்தாந்தமானது அவ்வாறு வைதிக நூலொன்றையும் தனக்கு மூல நூலாகக் கொள்ளவில்லை யென்பது உற்று நோக்கத்தக்கது. சைவ சித்தாந்தத்தை விளக்கும் பேருரையும் தமிழிலேதான் உள்ளது. அதற்குச் சிவஞான பாடியம் என்று பெயர். இவ்விஷயம் சாதாரண ஜனங்களுக்குத் தெரிவதேயில்லை. பொதுவாகச் சைவனென்று தன்னைச் சொல்லிக்கொள்கின்றவன் தனது சமயத்தின் உயர்ந்த பிரமாண நூல் இன்னதென்று அறியாதவனாக விருக்கின்றான். அவன் அறியாமையினால் விளையும் காமியப்பயனையும் பொருளையும் சுமார்த்தர்கள் பெற்றுக்கொள்வது மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கதா யிருக்கிறது. சிவாலயத்தின் கொள்கைக்கு முற்றும் விரோதமாகிய இலச்சியமும் சமயநூலும் தழைத் தோங்குதற் பொருட்டுச் சிவாலயத்தின் மிகுபணம் முற்றும் சில இடங்களில் பயன்பட்டு வருவது அதற்குச் சான்றாகும். கோயில் குருக்களுக்கு ஆகம முறை கற்பித்த

சமயங்களின் அட்டவணை.

சமயம்	வழிபடுங் கடவுள்	தோத்திரம்	பிரவேசக் கிரியை	கிரியாகாண்டப் பிரமாண நூல்	தத்துவக்கொள்கைக் குப் பிரமாணநூல்	முக்கிய தத்துவக் கொள்கை	சமுதாயப் பக்கம்
சுமார்த்தம்	சூரியனும் மும்மூர்த்திகளும் முக்கிய தெய்வங்கள். வேதத்திற் சொன்ன பல தெய்வங்களெல்லாம்.	வடமொழி வேதமந்திரங்கள்.	உபநயனம்	ஸ்மிருதிகளும் கல்ப சூத்திரங்களும்.	பத்து உபநிடதங்களும், வியாசர் பிரமசூத்திரமும், பகவத்கீதையும் சங்கரபாஷியப்படி.	ஏகாத்மவாதம்-உண்மையில் பரப்பிரம்மத்தைத்தவிரவேறொன்றுமில்லையென்பது.	வருணாசிரம தருமம்.
வைணவம்	மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய விஷ்ணுவே முதற் கடவுள், பிற தெய்வங்கள் அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டோர்.	விஷ்ணுசம்பந்தமான வடமொழி வேதமந்திரங்களும் ஆழ்வார்களுடைய தமிழ் நாலாயிரப் பிரபந்தங்களும்.	முத்திரதாரணம் அல்லது சமாசிரயம் அதாவது (சங்கு சக்கர முத்திரை) தரித்தல்.	பாஞ்சராத்திரம் வைகானசம் என்ற இரண்டு ஆகமங்களும், வடகலையார்க்கு அவற்றோடு சுருதி ஸ்மிருதிகளும்.	க. ஆழ்வார் பிரபந்தங்களின் வியாக்கியானங்கள். உ. சில உபநிடதங்களும், பிரமசூத்திரமும், பகவத்கீதை இராமானுஜ பாஷியப்படி.	விசிஷ்டாத்வைதம் கடவுளுஞ் சீவனும் வெவ்வேறுயிருப்பினும் கடவுளுடைய வடிவத்தின் பகுதியாக உலகமும் ஆன்மாவும் உள்ளனவென்பது அவர் கொள்கை.	வடகலையார்க்குவருணம் பிரதானம், தென்கலையார்க்கு வருணத்தினுஞ்சமயம் பிரதானம்.
சைவம்	பரமசிவம் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவராகிய ருத்திரனல்லர். மும்மூர்த்திகளுக்குந் தலைவர். மற்றைத் தெய்வங்கள் அவருக்கு அடியாராயுள்ள ஆன்மாக்கள்.	தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்கள்.	சிவதீக்ஷை	சிவாகமங்களும் பத்ததிகளும்.	முக்கிய நூல் சிவஞானபோதம், அதைச் சார்ந்த சாத்திரங்கள்.	முப்பொருளுண்மை கடவுள் (பதி) உயிர் (பசு) உலக மூலமாகிய மாயை (பாசம்) இம்மூன்றையுந் தொடர்பு படுத்தி நிற்பது கடவுளுடைய திருவருள் (அருட் சத்தி).	சமய வொழுக்கம் முக்கியம். வருணாசிரமதருமம் பிரதானமன்று.

னும் ஓதுவார்கட்குத் தேவார திருவாசக முதலியன கற்பித்தலும் இல்லா தொழிதலோடு கோயிலுக்கு மிக்க செல்வமும் விளக்கமும் தரும் வழிபடுவோரது பெருங் கூட்டத்திற்குச் சமயசம்பந்தமான அறிவு ஒரு சிறிதும் வழங்கப் பெறாமையும் கவனிக்கத்தக்கதே. சுமார்த்தத்திற்கும் சைவத்திற்கும் கொள்கை, ஒழுக்க முதலியவற்றில் உள்ள முக்கிய வேறுபாடுகளைச் சட்டமமைப்போர் நன்குணர்ந்தாலன்றித் தென்னாட்டுச் செல்வ வளமிக்க சிவாலயங்களின் பொருளனைத்தும் சிவாலயத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாத மதத்தைத் தழுவுகின்ற ஒருவகையார்க்கே முற்றிலும் பயன்பட்டு அன்னாரது தத்துவக்கொள்கை எங்கும் பரவிச் சிவாலய வழிபாட்டை வேரொடு அகழ்ந்து எறிதற்கு இடமமைந்துவிடும். ஆதலால் அவ் வேறுபாடுகள் யாவராலும் கருதற்பாலன. அவை கீழ்வருமாறு:—

ஒரு சமயத்தில் பிரவேசிக்க விரும்புவோர் அதற்குரிய ஒரு சடங்கினைச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். சுமார்த்த மதத்திற்குப் பிரவேசக்கிரியை உபநயனம், வைணவத்திற்கு முத்திரை தரித்தல், சைவத்திற்கு அது சிவதீக்கையாகும். இக்கிரியையினும் முக்கியமானது சமயத்தின் முக்கிய கொள்கைகளில் நம்பிக்கையுடைமையாகும். நம்பிக்கையில்லாது சடங்கு மாத்திரம் செய்துகொள்ளுதல் அத்துணை சிறந்ததன்று. சுமார்த்த மதத்தில் உபநயனம் பிராமணர்களுக்கே உரியது. எனினும் அவரைப் பின்பற்றிய சில வகுப்பினரும் பூணூல் தரித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். சுமார்த்த மதத்தில் அவயவியாக விருக்க விரும்பும் ஏனை வகுப்பினர்க்குப் பிராமண வழிபாடே

சிறந்த இலக்கணம் போலும். ஆனால் சைவத்திலும் வைணவத்திலும் சமயப்பிரவேசக்கிரியை பார்ப்பான் முதல் பறையன் வரை எல்லார்க்கும் உரியதே. சமயத்திற் சேர்ந்து சமயாசாரங் கைக்கொண்ட ஒருவன் எம்மரபைச் சார்ந்திருப்பினும் அவன் ஆலய வழிபாட்டிற் குரியன். ஆலயத்துள் பஞ்சமர் செல்லக்கூடாதென்ற கொள்கை வருணாசிரம தருமக் கொள்கை பரவியதால் எழுந்த தாகும். இன்னொரு விசித்திரம் என்னவென்றால் சில மரபினர் ஓர் இடத்திலுள்ள கோயிலில் பிரவேசிக்க உரிமை யுடைமையும் மற்ற இடங்களில் உள்ள ஆலயத்தில் பிரவே சிக்க உரிமையின்மையுமேயாம். தற்காலத்திலே ஒரு வகுப்பார் கோயிலுள் செல்லவேண்டுமென்று முயல்வார்க ளாயின் அவர்கள் செல்லக்கூடாதென்பதற்குத் தெளிவான காரணமிருந்தாலொழிய வருணங் காரணமாக அவர்களைத் தடைப்படுத்துவது தக்கதொன்றாம். தென்னிந்திய ஆல யங்களின் சிறப்பு அருளொழுக்கம்பற்றிய ஆசாரம் என் பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதனால் கள், ஊன் முதலியவை கோயில் குருக்களாலும் ஆலயத்திற் பணிவிடை செய்யும் யாவராலும் விலக்கப்படவேண்டு மென்பது ஒருதலை. ஆனால் சமயத்தைச் சார்ந்த ஒவ் வொருவனும் தெய்வ வழிபாடு செய்தற்கு உரிமை யுடைய வனே அதற்குரியது யாதெனில் அவன் நீரின் முழுகித் தூய ஆடை யுடுத்துத் திருநீறோ திருமண்ணோ அணிந்து பணிவும் அன்பும் உள்ள மனத்தினனாய் உண்மை வழிபாடு செய்யும் ஆர்வமொன்றே யாமென்க.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சுமார்த்தக் கலப்பால் சிவாலயங்களில் நிகழும் இடையூறுகள்

சிவாலயங்களில் வழிபாடு ஆகம முறையிலேயே நடப்பதாயினும் சுமார்த்தர்களுடைய கலப்பால் எவ்வாறு நமக்கு இடையூறுகள் நிகழ்ந்துள்ளன வென்பதையும், சுமார்த்த மதமானது எவ்வாறு சைவத்தை விழுங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற தென்பதையும் கவனிக்கவேண்டிய தவசியமா யிருக்கிறது.

க. சிவபெருமானை எந்த மொழியிலும் சைவசமய அன்பர்கள் துதிக்கலாம் என்று ஆகமங் கூறுகின்றது. ஆனல் இந்த விதியைச் சிவதீக்ஷை பெருத சுமார்த்தர்கள் தப்பாக அனுட்டிக்கின்ருர்கள். என்னை? கோயிலில் அவர்கள் தங்கட்குப் பிரியமான வைதிகப் பாட்டுக்களைத் தீக்ஷை யில்லாமலே பாட இடம் பெற்றுவிட்டனர்.

உ. இதனுல் பொது ஜனங்கள் மனத்தில் சைவத்திற்கும் சுமார்த்தத்திற்கும் உண்டான வேறுபாடு மங்கிக் கிடக்கின்றது. சில சிவாலயங்களில் சமய அறிவில்லாத தருமகருத்தர்கள் சுமார்த்தக் குருக்களது ஆடம்பரப் போலி யுரைகளால் ஏமார்ந்து ஆதிசைவரை நீக்கிப் பூசை புரிதற்கு அவர்களை ஏற்படுத்திவிட்டனர். அதனுல் கோயில் வழிபாடு அன்னிய சமயக் குருக்களால் ஆகம

விரோதமாக நடைபெறுதற்கு ஏதுவாயிற்று. உதாரணமாகத் திருச்செந்தூரில் மூலஸ்தானத்திலுள்ள மூர்த்திக்கு ஆதிசைவர்களை நீக்கி மத்வ அல்லது சுமார்த்தக் குருக்களை நியமித்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அக்கோயிற் பூசை முறைகளை விதிக்கும் **குமாரதந்திரம்** என்னும் ஆகமத்தை ஒரு சிறிதும் உணராதவர்கள். அவர்களது பூசை ஆகமத்திற்கு முற்றும் விரோதமானவைகள். மலையாளத்தார் தொடர்பு இந்தச் சுமார்த்தக் கலப்புக்கு முக்கிய காரணமாக விருக்கலாம். சரியான முறை யாதெனில், ஆதிசைவர்களைத் திருத்தமுறச் செய்து பூசைக்கு நியமித்தல் வேண்டும்; அல்லது தகுதியுடைய சைவக் குருக்களை அவர்கட்குப் பதிலாக நியமித்தல் வேண்டும்.

ங. பல சிவாலயங்களில் தேவாரம் ஓதும்போது அதற்கு இடையூறாகப் பிராமணர்களுக்குப் பிரசாதம் செலவழிப்பதென்கிற தவறு நிலைத்திருக்கிறது. அதீக்ஷதர்களாகச் சுமார்த்தர்கள் தமிழைச் சூத்திர பாஷையென்றிகழுகிறார்கள். அறியாமை மிக்க ஆதிசைவன் அச் சுமார்த்தர்களது செல்வ அதிகாரத் தோற்றப் பொலிவு கண்டு மயங்கி, சமஸ்கிருதமே பிராமணர்களுடைய பாஷை என்ற தப்புக் கொள்கைக்கு இரையாகி விடுகிறான்.

ச. தருமகருத்தர்கள் சுமார்த்த மதத்தினராக விருக்கும் கோயில்களில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுடைய குரு பூசைகளும் அவர்கள் சரித்திர சம்பந்தமான பிரசங்கங்களும் தடைபட்டுப் போகின்றன. அந் நாயன்மார்கள் பார்ப்பார் முதற் பறையர்வரை உள்ள

எல்லா வகுப்பினின்றும் வந்தவர்கள். அவர்கள் யாவர்க்கும் கோயிலிலே இடம் ஏற்பட்டிருப்பது சைவ சமயத்தினுடைய உலகெலாம் தழுவும் விசாலமான நோக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அந்நோக்கம் யாதெனில், வருணமன்று. பக்தியே வீட்டிற்கு உரிமை தருவது என்பதே. இக்கருத்து, பிராமணராய்ப் பிறந்தோரே முத்தியடையக் கூடுமென்ற ஸ்மிருதிக் கொள்கைக்கு நேர்விரோதமானது. கோவில்களில் கடவுட் பிரசாதத்தைச் சுவாமி சந்நிதானத்திலுள்ள எல்லா மரபினர்க்கும் ஒரே காலத்தில் வழங்குதலாகிய செய்தியும் சைவத்தின் விசாலமான நோக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றது. சமயவொழுக்கத்தால் ஒற்றுமைப்பட்ட எல்லா மரபினரும் உடன் உண்ணலாம் என்ற கொள்கைக்கு இதுவே வித்துப்போலிருக்கிறது. ஆலயம், பிராமணர் யாகசாலைபோல சுமார்த்த சமய நிலையமாக விருப்பின் அங்கே பிராமணரல்லாதார் பிரவேசிக்க இடமுமிராது. இவ்வகையான திருவமுது செலவழித்தலுமிராது. சிவாலயங்களில் விரிந்த நோக்கத்தைக் குறிக்கும் எதுவும் சுமார்த்தர்களால் கடியப்படுகிறது.

ரு. சென்ற ஆண்டிலே தமிழறிவு சான்றவரும் ஹைக்கோர்ட்டு வக்கீலுமாயுமுள்ள ஒரு தக்க அறிஞர் சைவ சமயத்தினுடைய உயர்ந்த வுண்மைகளை எடுத்து மொழியப்புகுந்த ஒரு காரணத்தால் திருநெல்வேலி ஆலயத்தில் சைவசமயப் பிரசங்கம் செய்வதற்குச் சுமார்த்த தருமகருத்தர்களுடைய தடை; ஏற்பட்டு அவர்களுடைய தனி அநுமதியை அவர் பெறவேண்டுமென்று விதி ஏற்

பட்டது. இது சைவசமயத்தைப் பரப்புதற்கு எவ்வளவு இடையூறான காரியம் என்பதை எவரும் உற்று நோக்கக் கடவர்.

சு. சிவாலயத்திலே சுமார்த்தர்கள் தங்கள் மத குருவாகிய சங்கராசாரியருக்கு ஆதிக்கம் வேண்டுமென்று பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். பல சிவாலயங்களில் சங்கராசாரியார் மூலஸ்தானத்திற் புகுந்து சிவார்ச்சனை செய்யவேண்டு மென்று முயன்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த விஷயத்தில் பெரும்பான்மையும் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள சுமார்த்த உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்கட்குத் துணை நின்றிருக்கின்றார்கள்; எனினும் அவர்கள் முயற்சி பல இடங்களிற் பயன்படவில்லை. சிவாலயங்களில் ஆதி சங்கராருடைய வடிவம் அமைத்திட வேண்டுமென்று அடிக்கடி சுமார்த்தர்கள் முயலுகின்றார்கள். இங்ஙனம் தங்கட்கு உரியவல்லாத உரிமைகளை ஆலயத்தில் பெறுவதற்குச் சுமார்த்தர்கள் அற்றம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அறியாமையும் போலி நம்பிக்கையுமுடைய சைவர்கள் தம் வசப்பட்டால் தங்கருத்தை முடித்திடவுஞ் செய்வார்கள்.

எ. சிவாலயங்களில் தமது சீடர்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சுமார்த்த குருக்கள் சிவாலயத்தில் ஒரு பகுதியைத் தங்குமிடமாக உபயோகிக்கின்றார்கள். சுமார்த்தர்களுடைய கருத்து யாதெனில், தங்களுடைய குரு கடவுளுக்குச் சமானமாக உபசரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே. திருச்சேந்தூரில் சுவாமிக்கு நிவேதன காலத்

திலே அவருடைய சந்நிதானத்திலேயே ஓர் இடத்தில் சுவாமிக்கு உடன் உண்ணுந் துணையாகக் கருதப்படும் சில சுமார்த்தர்களுக்கு இலைபோட்டு அன்னம் படைக்கின்றார்கள். சாதாரண சுமார்த்தர்களே முருகக் கடவுளுக்கு உடனுண்ணுந் துணையானால் சுமார்த்தமத ஆசாரியரை கடவுளுக்குச் சமானமாக உபசரிப்பார்களென்பதற்கு யாது ஐயமுளது? மனிதர்கள் சிவாலயத்திற் றங்குவதால் பல அசுத்தங்கள் ஏற்படுமென்பதையுங் கவனியார்கள்.

அ. ஆகம விதிக்கு விரோதமான தைமாசத்துப் பத்திர தீபம் போன்ற சுமார்த்த விழாக்களும் அலங்கார முறையும் சுமார்த்தரது சொற்சத்தியால் திருநெல்வேலிச் சிவாலயத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டது.

கூ. சிவராத்திரி காலத்திலே ஆகம விதிக்கு விரோதமான நாளில் அவ்விசேடம் நடைபெறவேண்டுமென்று சுமார்த்தர்கள் கூக்குரலிடுகிறார்கள். சமய அறிவும் சமயப்பற்று மில்லாத சைவ தருமகருத்தர்களும் கமிட்டி மெம்பர்களும் சைவர்கட்கு ஒரு சிவராத்திரியும் சுமார்த்தர்களுக்கு ஒரு சிவராத்திரியுமாக திருநெல்வேலி முதலிய சில இடங்களில் நடத்தி வருகிறார்கள். இஃது எதைப் போலிருக்கின்றதென்றால், மணவினை நிகழ்த்துவதற்குச் சைவச் சோதிடர் ஒரு நாளும் சுமார்த்தச் சோதிடர் பிறிதொருநாளும் குறித்த காரணத்தால் அவ்விருவருங் குறித்த இருநாளினும் மணமகட்குத் தாலிகட்டுவதையொக்கும். இவ்வளவு நகைப்பிற்கு இடனாகிய காரியம்

இன்னுஞ் சிவாலயங்களில் நடந்து வருகின்றது. ஜனங்களுக்குப் பிரமாணங்களைத் தப்பாக எடுத்துக் காட்டுவதில் சுமார்த்தர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள்போற் றெரியவருகிறது. சிறிது காலத்திற்குமுன் திருநெல்வேலியில் சூட்சும மிக்க சில சுமார்த்தர்கள் ஆகம சம்பந்தமில்லாத பிரமாணங்களை ஓர் ஆதிசைவர் இயற்றிய ஆகமப் பிரமாணக்கோவை என்று ஒரு பொய் நூல் வெளியிட்டார்கள். அக்காலை ஓர் ஆகம பண்டிதர் அவர்கள் காட்டிய பிரமாணங்கள் ஆகமத்தில் உள்ளனவல்ல, ஸ்மிருதிகளிலும் புராணங்களிலுமிருந்து எடுத்தவைகள் என்று காட்டி அவர்களது பொய்ம்மையை வெளிப்படுத்திவிட்டார்கள். இவ்விதமாகச் சைவர்களுடையவும் கோயிற் குருக்களுடையவும் சமய நூல் அறியாமை தாங்களே தங்கட்கு மயக்கத்தைத் தேடிக்கொள்ள ஒருகாரணமாக விருக்கிறது. சாமானியனான சைவனுக்கு ஆகம அறிவு கிடையாது. அவ்வாறே பெரும்பான்மையுங் கோயிற் குருக்களுமிருக்கின்றார்கள். கோயில் பட்டர் ஒருவர் ஆகமவிதி தெரியவேண்டுமென்றால் சாதகாசாரியனென்று போலிப்பெயருள்ள சுமார்த்தரொருவரை வினவுகின்றார். அவர்கோயில் காரியங்களுக்குக்கூட ஆகம விதிகளுடன் சுமார்த்தவிதிகளையும் உடன் சேர்த்து ஒரு விதாயம் காட்டுகின்றார், அவ்விதாயப்படிப் பட்டர் காரியம் நடத்துகின்றார். இஃது எவ்வளவோர் அறியாமை. இக் காரணம்பற்றி இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பாக இராசவல்லிபுரம் என்னும் ஓர் ஊரிலுள்ள சிவாலயத்தில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தபோது சுமார்த்த சாதகர்களை அறவே ஒதுக்கிவிட்டார்கள்.

சிவாலய வரும்படி மிகுதியைச் சுமார்த்தர்களுடைய பெருநன்மைக்கே பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற அவர்களது எண்ணமானது சில காலங்களுக்குள் பெரிய கோயில்கள் சம்பந்தமாகநடந்த ஸ்கீம் (Scheme) வியாச்சியங்களில் அவர்களுக்கு எளிதாகக் கை வந்துவிட்டது. அவ் வியாச்சியங்களில் ஏற்படுத்திய ஸ்கீம் (Scheme) ஏற்பாடுகளின் பெரும்பயன் சுமார்த்தர்களுக்கே ஆயிற்று. கோயிலுக்கு அன்னியமான சமயத்தைச்சார்ந்த அவர்களுக்குக் கோயில் விஷயங்களில் கருத்து ஊன்றினமைக்கு இதுவே காரணம். இதற்கு உதாரணமாக இராமேசுரம் சிவாலயத்தை யெடுத்துக்கொள்ளலாம். நெடுங்காலமாகப் பரம்பரையாக ஒரு சைவப் பண்டாரச் சந்நிதியின் ஆதிக்கத்திலிருந்த அவ்வாலயத்தைப் பல சமயத்தார் ஆளுகைக்கு உள்ளாக்கி நாளடைவில் அதிகரித்து வருகின்ற அவ்வாலய வரும்படி மிகுதியைக் கோயில் குருக்களுக்காவது வழிபடும் சைவசமயிகளுக்காவது பயன்படுத்தாமல் கோயிலுக்குச் சிறிதும் இயைபில்லாத வடமொழிக் கல்வி சுமார்த்த வைணவப் பிராமணர்களுக்கே கொடுக்கும்படி ஐக்கோர்ட்டுத் (High Court) தீர்ப்பும் ஏற்பட்டுவிட்டது. இஃது எதுபோலிருக்கிறதென்றால், சூட்சி மிக்க சில கிறித்தவர்கள் ஒரு மகமதியப் பள்ளிவாசலின் வரும்படியை யெடுத்துக் கிறித்தவப் பாதிரியாய் வருபவர்களுக்குக் கிறிஸ்துமதம் போதிக்கப் பயன்படுத்தினாற்போற் றோன்றுகிறது. இப்பொழுது இந்நாட்டிலுள்ள நிலைமையைக் கவனிக்கும்பொழுது தக்க பாதுகாப்பு அமைக்காவிட்டால் இராமேசுரத்துக்கு வந்த முடிபு தமிழ் நாட்டுப்

பெரிய சிவாலயங்களுக்கெல்லாம் வந்துவிடக் கூடுமென்று தோன்றுகிறது. சங்கராச்சாரியார் முதலிய தமது மதத் தலைவர்களுக்கும் ஆகமத்திற் கூறப்படாது வேதத்திற் கூறப்படும் சில தெய்வங்களுக்கும் கோயிலில் இடங் கிடைத்துவிட்டால் சுமார்த்தர்கள் கருத்து எளிதாக முற்றுப்பெறும். இப்பொழுதே அதற்கு அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. சில ஆலயங்களில் **நவக்கிரகங்கள்** முன்னில்லாமற் பின் அமைந்துவிட்டன. சிவாலயத் தூண்களிலுள்ள சிற்ப விநோதத்திற்காக அமைத்த **அநுமார்,** இராமர் முதலியோரது வடிவங்களைச் சுமார்த்த மதத்தினர் சிலர் அவற்றில் முதலில் கொஞ்சம் எண்ணெயைத் தடவிச் சில பூக்களைத்தூவிக் கும்பிடத் தொடங்குகின்றார்கள். நாளடைவில் கோயிற் பட்டர்களுக்குப் பொருள் கொடுத்து அர்ச்சனை செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இஃது அவ்வடிவங்களும் கோயில் மூர்த்திகளோடு சேர்த்துப் பிற்காலத்தே பூசை செய்யப்படுவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது.

சுமார்த்த மதத்தர் இலாபம் பெறுதற்குரிய வழி எளிதாகவிருக்கிறது. சைவ சமயத்தின் பிரதான உண்மைகளைத் தாமே அறிந்து கொள்ளுதற்குப் போதிய பொழுதில்லாமல் தங்கள்வேலைகளிற் கருத்தூன்றியவர்களாயிருந்தும் தற்காலத்தில் பெரிய சிவாலயங்களையும் வேத பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்துகின்ற நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களுட் சிலரும் அவரைப் போன்றவர்களும் கோயிற் காரியம் ஒவ்வொன்றிலும் தங்களுடைய சுமார்த்தக் காரியஸ்தர்களையும் புரோகிதர்களையும் அபிப்பிராயங்

கேட்டு நடத்தல் சுமார்த்தர்களுக்குப் பெரிய உபகாரமாக விருக்கிறது. கோயில் பட்டரும் பெரும்பான்மையும் தஞ் சமயஞ் சிறிதும் அறியாது தமது பூசைத் தொழிலைக் கூலிவேலை யளவாகக் கருதுகின்றார். சுமார்த்தரோடு சேர்ந்த ஒருவகைப் பிராமணராகத் தம்மைக் கருதிக் கொண்டு சைவசமயிகளோடு ஒத்த உணர்ச்சியில்லாமல் ஆங்கிலங் கற்றுள்ள சுமார்த்தர்களது உலக வாழ்வின் பெருக்கையும் அதிகாரத்தையுங் கண்டு மகிழ்வுற்றுச் சுமார்த்த அரணிற்குள் ஒரு மூலை கிடைத்தால் அது தமது வாழ்க்கையில் பெறலரும் பேறு கிடைத்ததெனக் கொண் டிருக்கின்றார். சுமார்த்தர் தமது கோட்டைக்குள் கோயில் பட்டருக்கு இடங்கொடுப்பதா யிருந்தால் சிவாலயங்களில் பூசாவிதிகளை ஆகம விரோதமாக மாற்றுவதில் அவா பின்னடையார். பிராமணரல்லாத சாமானியச் சைவரோ தம் மதம் சிறிதும் அறியாது சுமார்த்தரது சூட்சி மிக்க போலி நல்லுரைகளுக்கு இரையாகின்றார். ஒழுங்காக அணிவகுத்துள்ள புத்திமான்கள் போலச் சுமார்த்தப் பிராமணர்கள் இருத்தலால் தங்களுக்கு இயைந்துள்ள உபாயங்களை எவ்வாறு ஆலயங்களில் செலுத்தி அவைகள் ஸ்மிருதி நிலையங்களாக மாற்றிவிடக்கூடுமென்று தெரிந் தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னமே சாதாரண சனங்களைச் சைவசித்தாந்தம் அல்லது ஆகம சைவம் தமது போலிப் பெருமதத்தின் உள்ளடங்கிய பகுதி யென்று நம்பும்படி செய்து, சைவ சமுதாயத்தாற்குத் தங்களைத் தலைவராக்க வழிதேடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதைச் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்த யாவரும் உணர்ந்து,

இந்துமதம் என்ற போலி மொழியால் மயங்காமல் தமது சைவ சமயம் சுமார்த்தத்தின் வேறாகிய தத்துவ சாத்திரமும் இலக்கியமும் சமுதாய முறைகளும் இன்னவையென்றுதெளிந்து, அவற்றைச் சைவ சமய நிலையங்களில் உறுதிபெறும்வண்ணம் இடைவிடாது கண்ணுங் கருத்துமாக முயன்று, சுமார்த்த மதத்தினருக்குத் தங்கள் உயிர்கள் அடிமைப்பட்டுப் போகாவண்ணம் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கடவர். அதற்குச் சிறந்த சாதனம் சைவ முறைப்படி வழுவாது சிவாலய காரியங்களை நடத்தவல்ல சைவ சமய வுணர்ச்சியுடைய சைவ சமயிகளையே சிவாலயங்களுக்குத் தருமகருத்தர்களாகவும் கமிட்டி மெம்பர்களாகவும் ஆக்க முயல்வதேயாம்.

சைவ மடாதீனங்கள்

இவற்றின் தோற்றத்தைப்பற்றி ஆராயுங்கால் சைவ நூல்களினாலே தெரிவது யாதெனில், சிவபெருமான் குருவாக வந்து சைவ முனிவர் எண்மருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளியதாகவும் அவர்பாற் பெற்ற தெய்வீகக் கல்வியைத் தமது சீடர்களுக்கு நல்கியதாகவும் அவர்கள் சந்தான பரம்பரையாக அவ்வுபதேசத்தை நிலைநிறுத்தியதாகவுந் தெரியவருகிறது. அது திருமூலரது செய்யுள்களால் இனிது விளங்கும்.

"நந்தியருள் பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரமர்
என்றிவர் என்னோடு எண்மரு மாமே"

இந்த எண்மருக்கும் எத்தனை சீடர்கள் இருந்தார்களோ அத்தனை குரு சந்தானங்களும் ஏற்பட்டன. உதாரணமாக இந்த எண்மருள் ஒருவராகிய திருமூலருக்குப் பிரதானமான சீடர்கள் எழுவர். அவர்கள் எழுவரும் தனித்தனிச் சந்தானம் அமைத்தனர். ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாவடுதுறையில் குருவாகத் தோன்றியருளினார் என்ற ஐதிகத்தைத் தமது திருவாசகத்தில் குறித்திருக்கின்றார். திருமூலர் திருவாவடுதுறையிலிருந்தவர். அவருக்குச் சீடர்களும் பலிருந்தார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் மதுரைக்குச் சென்ற காலத்தில் அங்கே சைவ மடங்கள் பல இருந்தன. இங்ஙனமுள்ளது சைவ மடங்களின் ஆதி வரலாறு. தற்காலத்திலுள்ள சைவ ஆதீனங்களினுடைய சரித்திரங்களைக் கவனிக்குமிடத்து அவை பெரும்பாலும் முற்கூறிய எண்மருள் இரண்டாவதாக நின்றவருடைய பரம்பரையில் சுமார் எழுநூறு (700) ஆண்டுகளுக்குமுன் உதித்தருளிய ஸ்ரீ மெய்கண்டாருடைய நாற்பத்தொன்பது (49) சீடர்களுடைய சந்தான நிலையமாக அமைவன. ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது முதல் சீடருடைய பரம்பரையில் வந்த ஏழாவது குருவினிடம் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துத் தலைவராகிய ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகள் ஞானோபதேசம் பெற்றார். அவருடைய பரம்பரையில் வந்த குருமூர்த்திகளால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் பண்டார சாத்திரம் பதினான்காகும். அவ்வாதீனத்துத் தம்பிரான்களும் பல நூல்கள் செய்தனர். அவை யாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்தது ஸ்ரீமத் சிவஞான சுவாமிகளது "சிவஞானபோதமாபாடியம்". இவ்வாதீ

னத்தார் இயற்றிய நூல்களெல்லாம் தமிழிலேயே உள்ளன.

ஸ்ரீ மெய்கண்டாரது இன்னொரு சீடருடைய பரம்பரையில் வந்த ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த பண்டார சந்நிதிகளால் தருமபுர ஆதீனம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அம் மடத்துத் தம்பிரான்களுட் சிறந்த **ஸ்ரீமத் குமரகுருபர சுவாமிகள்** சுமார் முன்னூறு (300) ஆண்டுகளுக்கு முன் வட இந்தியாவில் மகம்மதிய அரசர்களின் முன்னிலையில் சைவ சமயப் பெருமையை நிலைநாட்டிக் காசியில் ஒரு பெரிய மடம் தாபித்தனர். அக்காலத்தே நேபாளம் முதலிய இடங்களிலும் தருமபுரவாதீனத்திற்குக் கிளைமடங்கள் ஏற்பட்டன. காசி மடத்தின் கிளையாக அமைத்த திருப்பனந்தாள்மடம் இப்போது பிரதான மடமாய்விட்டது. திருவண்ணமலை ஆதீனம் ஞானப்பிரகாசரால் திருவண்ணமலையில் தாபிக்கப்பெற்றது. இப்போது அதன் பிரதான மடம் மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள குன்றக்குடி. அதனால் அதனைக் குன்றக்குடி ஆதீனமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். மற்ற மடங்களின் சரித்திரம் விரிவஞ்சி விடுத்தனம்.

இந்த ஆதீனங்களின் அதிபதிகளும் தம்பிரான்களும் கல்வி யறிவு வொழுக்கங்களிற் சிறந்து சைவ சித்தாந்த சமயஞானத்தை வளர்த்து வந்தமையால் சைவசித்தாந்தமும் தமிழுங் கற்பாற்குப் பெரும்பயன் விளைக்கும் புகலிடங்களாக அவ்வாதீனங்கள் விளங்கின. அக்காலத்தில் தமிழ் கற்பார்க்குத்திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள்தான் அவரவர் ஊர்களில் இருந்தன. சில புலவர்கள் உயர்தரக் கல்வி

யைத் தமது மாணவர்க்குச் சில விடங்களில் கற்பித்து வந்தனர். எனினும் ஆதீனங்களும் அவற்றின் கிளை மடங்களும் தக்க இடங்களில் அமைந்து தமிழில் உயர்தரக் கல்வி கற்பார்க்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வந்தன. ஆதலால் தமிழ் நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் தமிழிலக்கியமும் தமிழ் மருத்துவ நூலும் சைவசித்தாந்த சாத்திரமும் மடங்களிலுள்ள புலமை சான்ற துறவிகளிடம் கற்பதற்காகக் குழுமினார்கள். பண்டார சந்நிதிகளும் அவகாசம் வாய்த்தபோது தக்க மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிவந்தனர். இவ்வாதீனங்கள் சைவ வேளாளர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டமையால் மாணவர் பெரும்பாலாரும் சைவ வேளாளர்களாக இருந்தனர்: அவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் இலவசமாக மடங்களில் உதவப்பெற்றன. ஆதலால் மடங்கள் மாணவர்கள் வதிந்து கற்கும் சர்வ கலாசாலைகளாக விளங்கின.

சைவ வேளாள மாணவருள் துறவியாக விரும்பினவர்கள் ஆதீனத் தலைவர்களுக்குத் தங்கள் கருத்தைத் தெரிவிப்பது வழக்கம். ஆனால் அவர்களுக்கு உடனே காஷாயங் கொடுக்கும் வழக்கமில்லை. துறவியாக விரும்புகின்றவன் இலக்கண இலக்கிய நூலும் சமய சாத்திரமும் செவ்வையாகக் கற்று ஆதீனத்தார் செய்யும் பரிசோதனையிற் றேறித் துறவறத்திற்கு அடிப்படையான ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்தபின் அவன் துறவிற்குத் தகுதியுடையவனாகத் தெரியின் அவனுக்கு யாத்திரை காஷாய மாத்திரம் கொடுப்பது வழக்கம். யாத்திரை காஷாயம் பெற்றவன் காசி முதற்

கன்னியாகுமரிவரையுள்ள சிவஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து மீண்டகாலே அவனுடைய ஒழுக்கம் தவறில்லாம லிருந்ததாவென்று ஆதீனத்தார் உசாவுவது வழக்கம். அங்ஙனம் தக்க ஒழுக்கமுடைமை கண்டபின் தான் அவனுக்கு'ஆதீனத் தலைவர் மந்திர காஷாயங் கொடுத்து, ஆதீனத் தலைவர் அவனைத் தம்பிரான் ஆக்குவது வழக்கம்.

ஆதீனத் தம்பிரான்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் இயல்புக்கேற்ற கடமைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. காரியம் நடாத்தும் வன்மையுள்ளவர்கள் கிளைமடங்களுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். கிளை மடபதி ஒவ்வொருவரும் அதிகாலையிலெழுந்து நித்திய கருமங்களும் சிவபூசையு முடித்துச் சிவாலயத்தில் மடத்துக் கட்டளைகளைச் செவ்வையாக நடத்துவதும், விருந்தினராய் வந்த சீடர்களுக்கு வசதி செய்வதும், ஏழைகளுக்கு அன்னமும் மருந்தும் உதவுவதும், மத்தியான காலங்களில் தமிழும் சித்தாந்தமும் தக்க மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தலும், மாலையில் சிவாலய தரிசனஞ் செய்தபின் மடத்துப் பூசை முடித்துச் சைவ சாத்திரங்களையும் சைவ புராண சாரங்களையும் பொது சனங்களுக்குப் போதிப்பதும் வழக்கமாக இருந்தன. வேறு சில தம்பிரான்கள் ஆதீனத்தின் பிரதான மடத்திலிருந்து நூலாராய்ச்சி செய்தும், யோகப் பயிற்சி செய்தும், ஆதீனத்துக்கு வரும் மாணவர்களுக்குத் தமிழுஞ் சித்தாந்தமும் கற்பித்தும் வந்தனர்.

தருமபுர ஆதீனம்போன்ற இடங்களில் சிலர் சிவயோகமே முழுவதும் பயின்று வந்தனர். அவ்வாதீனத்

தில் யோகாப்பியாசத்திற்குத் தக்க முறையில் அமைத்த பதினுறு அறைகள் இன்றும் உள்ளன. அவ்வறைகளில் யோகம் பயின்றவர்கள் பல நாட்கள் வெளியே வாரமல் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தன ரென்றும், அவர்களுக் குரிய உணவை அவர் பக்கத்திருந்த கற்பலகையில் வைத்து விடுவது வழக்கமென்றும், அவர் கண்திறந்தபொழுது வேண்டுமாயின் அவ்வுணவை உட்கொண்டு மீண்டும் தியா னத்தி லிருப்பரென்றும் ஐதிகம் கூறுகின்றது. இன்னும் சைவ ஆதீனங்களின் பெருமைகள் பல. அவற்றை ஈண்டு விரிவஞ்சி விடுத்தனம்.

இங்ஙனம் பெருமை வாய்ந்த ஆதீனங்கள் சென்ற ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்குள் நிலைகுலைந்து போயின. பண்டார சந்நிதிகளும், தம்பிரான்களும் பெரும்பான்மை யும் கூடாவொழுக்கமுடையவர்களாய், ஆதீனத்தின் பரம் பரைப் பெருமையைக் கெடுத்து, வரும்படிகளைத் தவருய வழிகளிலும் அந்நிய மதத்தினருக்குஞ் செலவிட்டும், கல்விப் பயிற்சியை அறவே கைவிட்டு, அறியாமைச் செருக்கு மிகுந்து, கோர்ட்டு வழக்குகளிலேயே தமது பொருளையும் பொழுதையும் போக்கி, துர்ப்புத்தி சொல் வோருக்கு இரையாகிவிட்ட நிலைமையைச் சைவ சமயிகள் இன்னுங் கவனியாதிருத்தல் மிக்க பரிதாபத்திற் கிடமா யிருக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள கெடுதிகள் திருத்த மடையாமற்போனல் ஆதீன வரும்படிகள் அனைத்தும் தீயவருக்கும் சுமார்த்தம் முதலிய அன்னிய மதத்தாருக் கும் பயன்பட்டு சைவவுலகம் பாழடைவதற்கு ஏதுவா கும். ஆதலால் சைவசமயிகள் யாவரும் ஒன்று கூடிப்

பெரு முயற்சி செய்து சுமார்த்தம் முதலிய அன்னிய மதத்தினருக்கு இடங்கொடாமல், சைவசித்தாந்தத்திற்கும் தமிழிற்கும் அவற்றைச் சார்ந்த பிற கலைகட்கும் உரிய சர்வகலாசாலைகளாக ஆதீனங்களை ஆக்கித் தமிழர் நாகரிகமும் சைவசித்தாந்தப் பேரொளியும் எங்கும் பரவும்படி செய்யவேண்டுவது அவர்களது ஒருதலையாய கடனும்.

நமது ஆதினங்கள் எவ்வாறு சீர்குலைந்து நிற்கின்றன என்பதையும், எவ்வாறு சீர்திருத்தம் பெறவேண்டும் என்பதையும் பற்றி பேருபகாரியாகிய சைவத்திருவாளர் ஸ்ரீமத் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னேயே வற்புறுத்திக் கூறியதை யாவரும் கருத்தில் வைக்கக்கடவர்.

மடாதிபதிகள், கல்வி விருத்தியும் சமய விருத்தியுமாகிய பொது நன்மைக்குரிய பொருளெல்லாம் இடம்பத்தின் பொருட்டும், நிருத்த கீதங்களின் பொருட்டும், பாணவேடிக்கையின் பொருட்டும, தம்முடைய பாசத்தாரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், அவருக்கு வீடுகட்டுவித்தற் பொருட்டும், அவருக்குக் கிராமம் வாங்கற் பொருட்டும், அவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்தற் பொருட்டும், மற்றை மடாதிபதிகளோடு சண்டை செய்தற் பொருட்டும், வழக்காடற் பொருட்டும், அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் பரிதானத்தின் பொருட்டும், தம்மைத் தரிசிக்கும் பிரபுக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், அவர் பெண்டிர் பிள்ளைகள் பரிசாரர்களுக்கும் ஆபரணம் பீதாம்பரம் வஸ்திர முதலியன கொடுத்தற் பொருட்டும், அதிகாரிகள் வீட்டிலே கல்

பாணம் நடக்கும்போது மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் உயர்ந்த வஸ்திரம் அனுப்புதற் பொருட்டும் செலவு செய்து கொண்டு தமது காலமெல்லாம் உலக விவகாரங்களிலே போக்குவாராயின் ஓகோ! பொதுநன்மை எப்படி நடத்தப்படும்? ஐயையோ! உலகத்தார் எப்படிக் கடைத்தேறுவர்? இவ்வியல்புடையவரைத் துறவறத்தாரென்றும் ஆசாரியரென்றும் கொள்வது எப்படி?

மடங்களும், அம் மடங்களைச் சேர்ந்த திரவியங்களும், பூமிகளும், பலகாலத்திலும் பலராலும், கல்வி விருத்தியும் சமய விருத்தியுமாகிய பொது நன்மையின் பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டன. 'இல்லறத்தாரை மடாதிபதிகளாக்கின், அவர் பற்றுடையவராதலால் பொது நன்மையை ஒழுங்காக நடத்தாது அம்மடத்திற்கு உரிய பொருளைத் தம்முடைய மனைவி மக்கண் முதலிய சுற்றத்தார் பொருட்டே செலவு செய்வார்; துறவறத்தாரை மடாதிபதிகளாக்கின், அவர் பற்றில்லாதவராதலால் அம் மடத்துக்கு உரிய பொருளிலே சிறிதாயினும் அபகரியாது, முழுவதையும் பொதுநன்மையின் பொருட்டே செலவு செய்வர்' என்னும் இக் கருத்துப்பற்றியே துறவிகளை மடாதிபதிகளாக்கும் வழக்கம் முன்னோரால் உண்டாயிற்று. இவ்வுண்மையை அறிந்து, கல்வியையும் சமயத்தையும் வளர்த்து, முன்னோருடைய கருத்தை வழுவாவண்ணம் நிறைவேற்றுவதே மடாதிபதிகளுக்குப் புகழும் புண்ணியமுமாகும்.

முற்றிற்று.